

KARL ARNE BLOM

VREDENS DAG

 SAGA
EGMONT

KARL ARNE BLOM

VREDENS DAG

 SAGA
EGMONT

Karl Arne Blom

Vredens dag

Kriminalroman av

Saga

Vredens dag

Omslagsfoto: Brandon Wong via Unsplash, Ivana Cajina via Unsplash
och Pixabay

Copyright © 1998, 2018 Karl Arne Blom och SAGA Egmont, an imprint
of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711706961

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

Denna bok tillägnas Thomas Boos

Detta är en del av ett romanbygge.

*Ingen beskriven händelse är baserad
på något som har inträffat i verkligheten
och ingen person är skildrad utifrån någon
existerande förebild.*

Alla är barn, och dom tillhör det gåtfulla folket.

(Beppe Wolgers)

*Många människor, djupast sett alla, drömmer
om ett helgjutet liv, om en kärlek så total
att den tar alla deras krafter i anspråk.
Vi vill inte leva så splittrade som vi
faktiskt gör, vi vet mycket väl att vi inte
mår bra av det. Vi skulle vilja att livet
var som en bred och mäktig ström där allting
riktas mot ett enda mål, där ingenting
hindras att följa med,*

(Wilfrid Stinissen)

Ett

De gav henne en spruta med lugnande medel och kallade det för en medmänsklig handling. Beslutet om utvisning var oåter-kalleligen fattat Eftersom kvinnan vägrade att frivilligt lämna Sverige skulle två polismän eskortera henne tillbaka till det land varifrån hon och hennes barn hade kommit.

Hennes fall hade engagerat många under väntetiden på besked om hur det skulle gå, huruvida hon och barnen skulle få stanna eller bli avvisade. Allt från tjänstemän på invandrarverket till aktiva församlingsmedlemmar på den småländska lilla ort där kvinnan hade uppehållit sig hade ägnat sig åt dem, agerat och försökt påverka; var och en på sitt sätt och utifrån sina respektive intressen.

Kvinnan hävdade att i ursprungslandet fanns bara en enda sak – en säker död. Församlingsmedlemmarna hade trott henne på hennes ord. De statliga tjänstemännen brydde sig inte så mycket om hennes ord, för en av dem hade upptäckt att hon hade besvarat en fråga med lögn och en annan fel då hon ankom till Sverige med barnen sju år tidigare. Advokaternas kamp mot myndighetspersonerna hade varit gagnlös. Det hjälpte inte att två vetenskapsmän med internationellt renommé, experter på främmande religioner och sociala strukturer, förklarade att kvinnan och hennes båda barn på grund av ett nätverk av omständigheter skulle återvända till en säker död.

Så sjukvårdaren gav henne den där sprutan en halvtimme före planets avgång från Sturup och sedan lyfte maskinen enligt tidtabellen och flög till Frankfurt am Main.

Där fick de båda polismännen och kvinnan vänta en och en halv timme på nästa flygplan och den tiden tillbringade de i ett rum som tyska kolleger ställde till förfogande.

De båda männen hade inte växlat särskilt många ord med varandra under flygtid eller väntetid och inte ett enda med kvinnan. De hade hämtat henne ur häktet, fått transport till Sturup, väntat där och konstaterat att kvinnan var mycket orolig, svettades ymnigt och darrade i hela kroppen. Hon hade, enligt den läkare som tillkallades, företett tecken på ett nervöst sammanbrott. Därför hade läkaren rekommenderat den där sprutan. Nu på flygplatsen i Frankfurt tycktes oron återvända, för kvinnan höll på att vakna ur den apati hon varit försänkt i. De båda kriminalpoliserna blev oroliga för att de inte skulle kunna bemästra henne under resten av resan. Som en av dem sade, att en helt hysterisk människa ville inte han ta ansvaret för. Så med hjälp av tyska kolleger kontaktades en av flygplatsens läkare som kom till rummet, iakttog kvinnans beteende och gav henne en ny spruta, denna gång med starkare dos.

Efter enbart halvannan minut syntes det hur kvinnan slappnade av. Hon sjönk samman lite och gled in i sig själv. Hon satt fullkomligt håglös på stolen och föreföll befinna sig någon helt annanstans. Hon hade till och med ett litet leende på läpparna, medan ögonen stirrade drömmande. Hon tycktes frånvarande.

Polismännen konstaterade detta, tackade läkaren och undvek sedan att se på henne. Ingen av dem tyckte om det här uppdraget och det gjorde dem ont om kvinnan. Det hade varit så nära att hon kommit undan. Polismän, andra kolleger, hade dykt upp och gripit henne just som hon skulle föras bort och gömmas undan av barmhärtiga människor för att inte behöva avvisas. Barnen hade redan skjutsats iväg – undslupit, som en uniformerad polisman

råkade säga högt. Och de hade inte återfunnits och kunde för den skull inte föras tillbaka till sitt ursprungsland.

Deras avgång ropades ut och de väntade tills tre tyska uniformerade poliser kom och meddelade att alla andra passagerare hade gått ombord och att planet var redo att köras ut på plattan för avgång. De båda eskorterande svenska polismännen gick genom flygplanet med sänkta blickar. De skämdes för sitt uppdrag och klarade inte av att se medpassagerarna i ögonen. De allra flesta var landsmän till kvinnan, några enstaka var europeiska affärsmän.

Flygresan varade fyra timmar. Då de flög in över hennes land och närmade sig huvudstaden förändrades landskapet därnere och det som till stora delar varit öken blev ett rutmönster av odlad mark. Maskinen gick neråt för att läggas i position för inflygningen mot flygfältet och utanför staden syntes ett lummigt, frodigt område vid foten av en bergskedja. Det var en vacker utsikt. Bergen låg inbäddade i ett dallrande dis, som tjocknade upp mot topparna. Slätten nedanför glödde av skinande grönska och ett färghav av blommande träd, buskar och frodiga växter. Vattnet i ett flodsystem var klargrönt och det var ingen inbillning att värmen satte luften i rörelse så att prakten därnere förlorade konturerna och liknade en flödande impressionistisk färgpalett.

De tog mark. Maskinen rullade fram mot huvudbyggnaden. Flygplanet stannade med ett ryck. Trappan rullades fram. Utgångsdörren öppnades. Omgående flödade den torra värmen in i flygmaskinen och fick det att svida i luftvägar och ner i lungorna.

De andra passagerarna lämnade planet. Polismännen och kvinnan satt kvar. De förväntade sig att kollegerna i detta land skulle komma ombord och ta hand om kvinnan och se till att hon fördes hem till sin släkt. De satt envist kvar. Kvinnan tittade stint rakt fram.

Hon märkte hur det klarnade i hennes tankar. Hon tänkte på sina barn, som hade kunnat bli kvar i det där landet långt borta i norr; det frihetens land som så många hade talat om som en fristad och en säker tillflyktsort för den som behövde komma undan ett dödshot. Hon försökte erinra sig hur de hade sett ut, de där människorna som dykt upp och lovat henne att oavsett vad som hände skulle inte barnen riskera något. De skulle tas om hand. De hade varit som ett par änglar, den där mannen och kvinnan som kommit och hämtat barnen, och de hade talat om ett änglahem, dit barnen skulle föras. Hon kände en djup tacksamhet mot dessa båda människor.

Det fanns, trots allt, även goda människor i det där avlägsna landet i norr.

En flygvärdinna kom fram till dem och förklarade att de borde lämna planet nu, sade att man väntade på dem utanför på plattan.

Där stod en jeep och på dess flak satt fem tungt beväpnade polismän med hjälmar på sina huvuden och fruset bistra miner i ansiktena. Ytterligare två poliser, också med pistoler i höft-hölstren och automatvapen i händerna, stod på marken för att ta hand om kvinnan. Att döma av strecken på deras kortärma-de skjortor var de befäl för denna polispatrull.

De betraktade med kalla ögon de båda svenska kriminalpoliserna, som stod där med långärmade skjortor och kavajerna på medan svetten rann nedför ansiktena.

”Kunde ni inte ha tagit hand om den kossan i ert land?” frågade den ene på ganska dålig engelska.

”För det första är hon ingen ko och för det andra kunde vi tyvärr inte ta hand om henne”, svarade en av de svenska polismännen på avsevärt mycket bättre engelska.

De båda polisbefälen blängde under hjälmarna på sina svenska kolleger, sedan gav de varandra menande blickar

och därefter brast de ut i skratt.

"Då får vi se till att ta hand om henne", försäkrade den ene.

"Det låter bra", svarade svensken.

De båda polisbefälen grep tag om kvinnans armar och drog henne bort mot jeepen med hennes fötter släpande mot marken. Två av poliserna på flaket reste sig och slet upp henne, dängde ned henne på det hårda flaket.

"Varför bär ni er åt på det viset?" frågade en av poliserna från Malmö. "Vad har ni för anledning ... och rätt ... till det?"

Han möttes av en hård blick och ett sänkt vapen.

"Hur länge har ni två tänkt stanna här? Ska ni bo på hotell?"

"Nej. Vi har platser reserverade på planet härifrån om fyra timmar."

"Se till att ni kommer med det."

Jeepen med poliserna och kvinnan körde därifrån i ett växande moln av damm och de båda svenska kriminalpoliserna från den skånska staden Malmö begav sig genom den svidan de värmen till terminalbyggnaden, där de till en början hade problem att förklara varför de kom utan bagage. När de väl gjort sig förstådda och flygplatspolisen begripit att de skulle fara tillbaka med vändande plan måste de ägna en kvart åt att göra det begripligt varför de inte skulle stanna i landet. Då flygplatspolisen till slut förstod att de hade med kolleger från ett exotiskt land att göra blev de äntligen behandlade med viss vänlighet och visade vägen till restaurangen.

Det fanns ingen maträtt som tilltalade dem och dessutom var värmen alldeles för tryckande för att de skulle känna någon som helst lust att äta. Det enda i form av alkoholhaltiga drycker som erbjöds var ljus och mycket svag öl samt besk whisky.

Det fanns egentligen inga butiker att handla i på flygplatsen, inget att förströ sig med i den vägen, inga lokala konsthantverk eller minnessaker att köpa, bara de traditionella spritsorterna och de gängse cigarettmärkena i en liten avdelning som kallades TAX FREE STORE.

Äntligen fick de gå ombord och fara därifrån. Avfärden var en timme och tre kvart försenad. Då de åter befann sig i luften kände de båda stor lättnad och beställde varsin gin och tonic.

Vid det laget var kvinnan död.

Hon hade kommit hem.

Poliserna hade kört henne cirka en kilometers väg från flygplatsen. Där hade de lämpat av henne från flaket. Hon hade hamnat vid vågkanten. De hade stått kvar på flaket medan de perforerade hennes kropp med kulor. Sedan körde de därifrån, in mot huvudstaden för att avlägga rapport på stationen. Kroppen lät de ligga kvar. Det fanns asätande däggdjur, fåglar och insekter som skulle ta hand om den.

Två

Det small och smattrade; lät som en hagelskur mot fönsterrutan. Sedan dånade det värre än åskan; som nyårsraketer. Morten Dahl-Nielsen avskydde den här tiden på året, perioden mellan annandag jul och de första dagarna på nyåret, då allt infernaliskt smällande fick honom att må fysiskt illa.

Han ryckte till, slog upp ögonen och såg mot fönstret.

Det regnade inte, åskade inte, dånade inte av raketer och inga smällar smattrade. Ljuden hade varit en del av en dröm i halvslummer. Han gäspade stort medan han gnuggade ögonen. Han kände sig stel i kroppen.

Morten Dahl-Nielsen sträckte på sig i sängen. Den väggfasta lampan vid huvudändan lyste och han trevade efter boken som han hade lagt sig för att låsa i, men upptäckte att den inte låg på hans mage. Han fann den på golvet. Kanske smällen då den hamnat där hade dånat likt åskan.

Klockan var fjorton minuter i två på natten, konstaterade han då han kontrollerade att han hade satt den på ringning. Den skulle ringa om ungefär fem timmar och förhoppningsvis skulle han vakna ordentligt; inte stänga av den i omtöcknat tillstånd, rulla runt och tro sig kunna ligga kvar och dra sig i fem minuter. Det gällde att komma omgående ur sängen då klockan ringde, annars var det risk för att han sov ett stycke fram på förmiddagen.

Han noterade till sin ledsnad att boken hade farit illa i fallet mot golvet. Hörnen var tilltygade. Han placerade den på nattygsbordet, släckte lampan, rullade över på sidan,

stack ena handen under kudden och blundade för att somna om. Fast nu var han klarvaken. Han suckade och steg upp. Han gick på toaletten. Medan han torkade händerna sedan han sköljt av dem under kranen betraktade han sin spegelbild.

Inte såg han ut som en korsning av Fernandel och Dirch Passer. Det var djupt orättvist att påstå något sådant. Likväl var det just så den unga kvinnliga journalist, som föregående dag hade intervjuat honom för att få hans synpunkter på den föreslagna nyordningen av länets polisorganisation, hade karaktäriserat hans utseende. Hans sekreterare Majken Werner hade hört reportern säga det till sin fotograf då de lämnade kriminalkommissariats tjänsterum och rapporterat det till honom. Han hade gjort en grimas och slagit ut med armarna.

"Om hon skulle skriva det kan du väl stämma henne för förtal?" sade Majken Werner.

"Varför det? Både Fernandel och Passer var stora personligheter."

Innan han återvände till sängen öppnade han sovrumsfönstret lite på glänt. Det var ganska syrefattigt i rummet.

Det var alls inte december, än mindre årsskifte och avgjort inte början av januari. Det var september och förhållandevis varmt för årstiden, om nätterna också. Morten kunde inte begripa varför han hade drömt om nyårssmällare.

Han tänkte på Marianne Ingelstam och önskade att hon hade befunnit sig i denna säng nu. Tankarna på henne fick honom att sticka handen innanför pyjamasbyxornas linning.

När han äntligen somnade igen, sov han drömfritt och vaknade alldeles av sig själv sex minuter innan väckarklockan ringde. Det föreföll bli ännu en av dessa strålande indiansommardagar, tänkte han då han stod vid

det öppna fönstret och andades in djupt av den friska luften.

Medan han blickade mot den klara och intensivt blå morgonhimmelen kände han med ens ett stort lugn, en behaglig ro, varm harmoni och till och med en portion lycka.

Medan tevattnet kokade och han skar bröd manade han sig till besinning. Närmare sextio års livserfarenhet och ett långt yrkesliv som polis hade lärt honom hur bedräglig denna känsla av välbefinnande var. Det var i stunder som dessa livets ljusa sidor var som mest förblindande. I lyckoberusningen dölde sig förebud om elände, ibland rentav katastrof.

Han slog på radion i köket för att lyssna på den klassiska musiken i program två medan han åt och ströläste i tidningen. Det stod inget i artikeln om hans utseende, konstaterade han.

Han höjde blicken och såg in i väggen. En gnagande aning av olust växte någonstans. Det påminde om hur han brukade känna sig då han hade för lite att göra och framför allt när en semesterperiod började upplevas som för lång, när sysslolösheten fick honom att erfara något som han befarade liknade manodepression. Han trivdes inte med att vara fri och förväntas koppla av från arbetet; framför allt inte med fritid i ensamhet.

Nu väntade en arbetsdag. Han undrade hur den skulle bli, vilken mänsklig olycka och vad för slags sorg – för andra; offer som gärningsmän – som väntade. Det var också någonting som gjorde honom nedslagen. Ju äldre han blev, desto svårare hade han att inte ta åt sig av allt elände och all mänsklig misär, all denna skit, han konfronterades med i sitt arbete.

Trots allt visslade han en liten munter melodi medan han gick till polishuset. Vädret var i alla fall enastående. Det

skulle säkert bli ännu en av dessa dagar med strålande sol och hög luft.

Tre

Poliskommissarie Lennart Mert var sex år yngre än Morten Dahl-Nielsen, men såg äldre ut. Han var kraftig av den anledningen att han hade anlag för fetma. Huvudet var påfallande runt. Hjässan var kal upptill och det hår som växte fanns samlat i en krans över nacken och vid tinningarna. Den yviga valrossmustaschen passade väl samman med den gråsprängda hårkransen.

Mert var chef för ordningspolisen. Han befann sig på plats på sitt tjänsterum då Dahl-Nielsen knackade på hans dörr och önskade god morgon.

"Du, jag ska lämna tillbaka dom här. Nu har det äntligen blivit av att jag tittat på dom."

Mert betraktade undrande den röda plastkasse kollegan höll fram.

"Lämna tillbaka vad?" frågade han.

"Filmerna jag lånade. Har du glömt bort dom? Max Lundgrens serie om dom skånska morden ... på video. Hade du glömt att du lånade dom till mej? Hade jag vetat det, kunde jag ju behållit dom."

"Jaså, var det du som lånade dom?"

"Kommer du inte ihåg vem du lånar ut saker och ting till?"

"Det är bra lustigt, men jag letade faktiskt efter en av dom igår, den om Hedin i Tjörnarp. Eftersom jag inte kunde hitta en enda av dom, begrep jag att nån måste ha lånat dom. Så det var du ... Det måste ha varit ett bra tag sen."

"Jag är medveten om att jag haft dom hos mej sen i våras, men det har inte blivit av att jag tittat på dom förrän

nu. Jag tittade förresten just på filmen om Hedin igårkväll ... den som heter Hurvamorden. Järegård är kusligt fenomenal i rollen som Hedin. Han är till och med märkligt porträttlik."

"Filmen om Hedin är den mest deprimerande av dom allihop."

"Tycker du?"

"Av den anledningen att det var en polis som utförde dåden ..."

Dahl-Nielsen gav till ett skratt, som lät gnäggande hårt.

"Lustigt", sade han, "men medan jag tittade lyckades jag, trots att han uppträdde i uniform nittio procent av tiden, glömma att han var polis. Jag såg bara den lilla människan. Det han gjorde sej skyldig till var en väldigt allmänmänsklig tragedi. Det kunde ha varit vem som helst."

"Vem som helst beter sej inte på det viset."

"Jag menar inte så. Jag menar, att nu råkade han vara polis. Under alla omständigheter måste han ha varit en märklig figur."

"Han var komplett galen. Han var en egoist och psykopat", sade Mert. "Det säjs att han hade för liten snopp."

"Det gör ingen människa till massmördare", invände Dahl-Nielsen.

"När jag säger för liten, så menar jag att han inte var kapabel att genomföra ett samlag och därför måste kompensera sej på andra vis. Han var en skam för kåren", sade Mert.

Det knackade på dörren.

"Ja!" ropade Mert.

Två ordningspoliser i civila kläder steg in. Dahl-Nielsen kände igen dem till utseendet, men kunde inte komma på vad de hette. Hade de burit sina uniformer skulle han ha vetat det omgående. Av någon underlig anledning förlorade

en ordningspolis en del av sin identitet då han tog av sig uniformen.

"Och det är det fler än Hedin som är", sade Mert medan ansiktsfärgen steg.

"Kommissarien ville tala med oss. Jag skulle just gå och lägga mej när telefonen ringde och ..."

"Stäng dörren, Asmundsson", sade Mert.

Den långa och muskulöse Rolf Asmundsson gjorde som han blev tillsagd. Hans kollega Hans Gustafsson var också lång till växten, men kutryggig och mager så att det nästan såg befängt ut. De utstrålade trötthet båda två, vilket berodde på att de hade arbetat nattsiftet. De betraktade varandra, sedan Mert

"Hönshjärnor!" röt han åt dem.

De ställde sig i givakt och Mert vände sig mot Dahl-Nielsen.

"Du kan gott bli kvar och lyssna till vad dom här praktrövarna och jag har att avhandla. Dom är två verkliga prydnader för vår kår!" Han drog efter andan.

Merts röda ansiktsfärg började skifta i blått och Dahl-Nielsen hoppades att han skulle slippa bevittna hur chefen för ordningspolisen föll ned i en hjärtattack. Mert tuggade på mustaschen och spände ögonen i de båda polismännen.

"Rövhål! Det är vad ni är!" förklarade han med hög röst, tog ett stapplande steg och gled ned på stolen.

Dahl-Nielsen kände ett växande obehag. Det hörde till ovanligheterna att Mert var så kolerisk och att ett befäl använde så hårda ord mot sina underordnade, framför allt inför utomstående. Även om Dahl-Nielsen och Mert var vapenbröder inom samma kår, hörde just nu Dahl-Nielsen till de utanförståendes skara. Han var kriminalpolis och Mert var ordningspolis och det ena var en sak, det andra något helt annat.

"Ursäkta", sade Gustafsson, "men varför är kommissarien så förtörnad?"

Dahl-Nielsen satte handen för munnen för att dölja leendet som ordet förtörnad framkallade. Det lät malplacerat med råge.

"Jag är skitförbannad!" förklarade Mert så att saliven sprutade.

"Ursäkta", sade Gustafsson, "men är det nåt vi skulle ha gjort?"

Mert slog händerna för ansiktet och ruskade på huvudet.

"Gud sej forbarme", viskade han med sådan tillbakahållen vrede att det kändes som om det osade kring orden. "Säg nu bara inte att ni inte skulle vara medvetna om vad det är ni har gjort."

Han rätade på sig, for upp från stolen och slog båda handflatorna mot bordsskivan så att det small.

"Hur har ni mage att stå här och låtsas som om ingenting har hänt!"

De båda ordningspoliserna tittade på varandra. De såg verkligen genuint brydda ut.

"Gustafsson!" sade Mert så att den tilltalade sträckte på sig så att han liknade en påle som förankrats i golvet. "Vad hände under nattsiftet?"

"Vi gick på i vanlig ordning och efter utsättningen begav vi oss iväg. Det dröjde fram till midnatt innan vi fick nåt att göra. Det handlade om en ganska grov misshandel utanför McDo-nalds vid Mårtenstorget. Då vi kom till platsen ..."

"Ge mej styrka", sade Mert och satte sig. "Jag menade inte att ni skulle redogöra för nattens händelser i kronologisk ordning." Han ruskade på huvudet och såg på Dahl-Nielsen, som från sin plats borta vid fönstret tittade tillbaka. Mert grep ett papper och höll upp det.

"Det här meddelandet låg på mitt bord då jag kom hit imorse. Jag ringde den som varit vakthavande under natten

för att höra om han kände till nåt, men det gjorde han inte. Det var nån annan som tog emot samtalet, skrev ned uppgifterna och la det här papperet på mitt bord. Om jag säger att det kom ett telefonsamtal från Star Hotel, kan det då tänkas ringa nån liten klocka i nån av herrarnas skallar?”

Gustafsson gungade på fötterna där han stod och Asmundsson rev sig i nacken medan han harklade sig.

”Vi hade en uttryckning dit”, sade han. ”Det stämmer.”

”Men när vi kom till platsen behövde vi inte ingripa”, förklarade Gustafsson.

”Det hela var så att säja utagerat”, förtydligade Asmundsson. ”Det hade varit en del turbulens i hotellets badbassängs-avdelning. Det var ett sällskap där ... personer som bor på hotellet och deltar i en konferens. Det blev lite stökigt. Dom vägrade lugna ner sej när nattportieren kom för att avhysa dom från badavdelningen och dom hotade till och med att slänga henne i vattnet ... med kläderna på. Så hon ringde polisen. Vi dirigerades dit. Men, som sagt, då vi anlände till platsen var det hela över. Nån chef hade dykt upp och tagit hand om det och kört dom i säng, så dom hade begett sej till sina rum och för oss återstod inget mer att göra, så vi åkte därifrån. Mer var det inte. Vi har inte varit försumliga.”

”Det handlar om vad som hände därefter”, sade Mert med underligt tonlös röst. ”Den som ringde hit bodde på hotellet. Han hade blivit störd av oväsendet som det där sällskapet gjorde. När han var på väg tillbaka till sin säng efter att ha uträttat så kallat naturbehov, tittade han ut genom fönstret och fick syn på er nere på parkeringsplatsen. Ni roade er med en person i en av dom bilar som stod där, tydligen. Den här mannen fann det hela så pass anmärkningsvärt att han beslöt sej för att ringa och meddela sina iakttagelser.”

"Vad var det för en figur som ringde?"

"Han uppgav inte sitt namn, men försäkrade att hans nästa samtal skulle bli till Kvällsposten. Han hade för avsikt att på alla tänkbara vis se till att det som han hade bevittnat kom till allmänhetens kännedom, förklarade han. Han ville offentliggöra hur polisen i Lund beter sej, som han uttryckte det."

"Jag förstår, uppriktigt sagt, inte det här", förklarade Asmundsson. "Det har ju inte hänt nåt."

"Enligt mannen som ringde misshandlade ni en person på parkeringsplatsen. Vad uppfattade ni själva att ni gjorde?"

"Vi hade bilen stående alldeles vid entrén", sade Gustafsson. "Just som vi skulle sätta oss i den för att fara därifrån, fick jag syn på hur det lyste i en bil, som stod ett stycke bort på parkeringen."

"Kupéljuset var med andra ord tänt?" frågade Mert.

"Precis."

"Jag sa till min kollega Asmundsson att vi fick ta och kontrollera hur det förhöll sej. Det begås ju så många inbrott i bilar. Vi närmade oss fordonet ifråga och då slocknade plötsligt ljuset. Vi tog fram våra ficklampor och lyste in i bilen. Där befann sej en mansperson. Vi knackade på rutan och tecknade åt honom att öppna bildörren och stiga ut."

"Bilen var låst", förtydligade Asmundsson.

"Kom han ut?" frågade Mert.

"Inte frivilligt. Vi tvingades krossa ena rutan för att över huvud taget komma till tals med honom."

"Men när ni väl hade pangat rutan, då kom han skuttande glatt och villigt?"

"Inte precis. Vi fick faktiskt använda lite kraft för att få ut honom."

"Dessutom missfirmade han oss", inflikade Gustafsson.

"Vilka ord yttrade han?"

"Det var inga vackra ord."

"Vad sa han?"

"Jag vill helst inte upprepa dom."

"För helvete, Gustafsson!"

"Gangsters och galningar hörde till det lindrigaste han öste över oss. Många av orden var könsord."

"Kära hjärtanes då ... Vad var det för en karl och vad gjorde han i bilen?"

"Han påstod att han var bilens ägare."

"Men det var han inte?"

"Jo."

"Då hade han alltså rätt att vistas i sin egen bil?"

"Ja."

"Varför misshandlade ni honom då?"

"Vi har inte misshandlat ..."

"För helvete, Gustafsson!"

"Jag tycker det är att gå för långt att kalla det för misshandel. Det ger, liksom, en felaktig bild av det hela."

"Vad skulle du vilja kalla det?" frågade Mert.

"Mannen okvädade oss, gjorde motstånd mot polisman i tjänsteutövning och betedde sej våldsamt. Vi försökte enbart utröna vad han hade i bilen att göra", sade Gustafsson.

"Han var nästan hysterisk", sade Asmundsson.

"Var han påverkad av alkohol eller andra droger?" frågade Mert.

"Nej. Men han gjorde, som sagt, våldsamt motstånd och för att vi alls skulle kunna komma till tals med honom och få fram hans legitimationshandlingar måste vi brotta ned honom på marken och sätta oss på honom."

"Vem var det som slog honom med batongen?"

"Inte var det jag", sade Asmundsson snabbt, vilket renderade honom en vass blick från Gustafsson.

"Alltså var det du, Gustafsson", sade Mert.

"Slog och slog ... det är att ta i. Jag petade lite på honom. Kommissarien, ärligt talat, det här är inget att göra nåt väsen av. Det är inget som ska blåsas upp till orimliga proportioner. Det hände ju inget."

"Enligt karlen som såg det från sitt fönster i sitt hotellrum, krossade ni ena rutan på bilen, drog ut mannen efter att ha grabbat tag om hans ben och hanterade honom så ovarsamt och brutalt att han slog huvudet mot asfalten med besked. Ni slog upprepade slag med batongen mot hans axlar och utdelade dessutom ett antal sparkar och därefter ..."

"Sparkar förekom icke."

"Ljug inte och avbryt mej inte. En av er satte knäna mot hans rygg och tryckte till rejält. Den som gjorde det slog honom dessutom i nacken. Sen slet en av er ut hans väskor ur bilens kupé och bagageutrymme."

"Vi var ju faktiskt tvungna att visitera honom och söka genom hans gepäck för att få fram hans identitetshandlingar", förklarade Gustafsson.

"Var hittade ni hans id?"

"I hans kavaj ... i framsätet."

"Och varför befann han sej i bilen?"

"Han påstod att han befann sej på resa, att han beslutat sej för att ta en paus i körningen och sova en stund. Han hade kört in på parkeringsplatsen och lagt sej i baksätet för att sova nån timme innan han fortsatte. Istället för att ta in på hotellet, så gick han och la sej i bilen."

"Vad angick det er?"

"Inte på nåt vis, men vi undersökte ju om han hade gjort sej skyldig till inbrott i bilen."

"Kunde ni inte i lugn och ro ha frågat honom hur det förhöll sej?"

"Han vägrade ju hörsamma våra order och missfirmade oss."

"Varför fick han för sej att göra det?"

"Han påstod att han inte såg att vi var poliser", sade Gustafsson.

"Hade ni tagit av er uniformerna?"

"Han hävdade att han såg dåligt utan sina glasögon."

"Bar han glasögon?"

"Han hade dom inte på sej. Dom låg i handskfacket. Han hade lagt dom där när han skulle sova."

Mert suckade och ruskade på huvudet.

"Förbannade kretiner", sade han med låg röst. "Vad heter karlen?"

"Det vet jag inte", sade Gustafsson.

"Tittade ni inte på hans leg?"

"Körkort ..."

"Vad stod det för namn på det?"

"Minns ej."

"Jag antecknade mej inte det till minnes", sade Asmundsson.

"Och några som helst anteckningar gjorde ni förstås inte?"

"Nej. Det fanns ju ingen anledning att skriva rapport i och med att bilen tillhörde honom."

"Hur kom ni på det?"

"Vi kontrollerade det med hjälp av skattekvittot."

Mert strök sig om hakan.

"Det här vittnet har lovat att kontakta massmedia. Jag skulle inte bli alltför förvånad om ert ... offer också gör det. Jag skulle, min själ, göra det om jag vore i hans kläder. Och så blir det jag som får stå till svars för era dumheter."

"Det är ju alltid tråkigt ... när det blir så här", sade Gustafsson.

"Det var, liksom, inte ... meningen", sade Asmundsson.

Mert hade haft normal färg i ansiktet en stund, men nu började han bli alarmerande röd igen. Han satt kvar i stolen och pekade med darrande hand mot dörren.

"Ut!" sade han kort och med eftertrycklig snärt i rösten.

Asmundsson och Gustafsson halvsprang då de lämnade rummet.

Dahl-Nielsen kliade sig i nacken.

"Ja, inte är det bra när sånt här händer", sade han.

"Konstigt att han inte har hört av sej och klagat."

"Tycker du?"

"Skulle inte du ha gjort det?"

"Jag skulle då, min själ, inte våga gå till polisen och klaga efter att ha blivit utsatt för misshandel av två poliser."

Dahl-Nielsen plutade med munnen och funderade.

"Kanske det", sade han. "Det är ju definitivt inte bra om han inte vågar. Då är förtroendet för oss undergrävt."

"Det har säkert i alla tider funnits poliser som varit en skam för kåren", sade Mert. "Det gör det idag och det kommer det att göra i framtiden också. Det är inte meningen att folk ska vara rädda för oss. Vi är ju till för samhället ... och människorna i samhället. Om folk inte kan ha förtroende för oss, vilka ska dom då kunna lita på?"

Fyra

Bussen på linje sju lämnade ändhållplatsen vid Stångbystation exakt enligt tidtabellen, femton minuter över arton. Stångby samhälle var beläget norr om Lunds stad. Enligt körrutten skulle bussen efter tjugo minuter vara framme vid Botulfsplatsen i den centrala delen av staden, för att därifrån fortsätta österut mot Linero, en körsträcka som tog ytterligare tjugo minuter. Sjuans buss betjänade ett utbrett geografiskt område enligt en turgles tabell. Morgontid var passagerarna antingen skolbarn eller vuxna med arbetsplats inne i Lund som föredrog kollektivtrafik framför bilkörning.

Detta var sista körningen in mot Lund för dagen. Det var regelmässigt få resenärer ombord så här dags. Denna tidiga septemberkväll var de fyra. Den som färdades med harmoniskt sinnelag och öppen blick upplevde skönheten i landskapet som passerades. Redan gatunamnen vid de båda första hållplatserna efter avgången från stationen kunde göra vem som helst på gott humör: Bärnstensvägen och Höstagillesvägen. Sedan följde den långa raksträckan längs Vallkärravägen genom öppen terräng med fält och åkermark fram till Vallkärra 1100-talskyrka, där Finjamästaren en gång då kyrkan varit ny skapat enastående kalkmålningar, som dock nästan hade utplånats under århundradenas gång. Kyrkan var i alla fall fortfarande mäktig, ursprungligen bekostad av en rikeman i trakten.

Kävlingevägen förde in mot Lunds tätbebyggelse, rakt över ett av många områden som varit centrala under det